

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl, v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Ilnáta a soudců Mgr. Petra Tajduse a JUDr. Jaroslavy Miketové, ve veřejném zasedání konaném dne 14. května 2012 o **odvolání státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Bruntále proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 22.2.2012 č.j. 4T 179/2011-198, ve věci obžalovaného M. M., nar. xxx, **t a k t o :**

Z podnětu odvolání státního zástupce se podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr.ř. v napadeném rozsudku **r u š í** výrok o vině pod bodem 1) a výrok o trestu, a za podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se **n o v ě** rozhoduje, že obžalovaný

M. M.,

nar. xxx v xxx, zámečník, trvale bytem xxx,

okr. xxx,

je v i n e n ,

že

1) dne 27.4.2011 kolem 14.30 hod. v xxx, okr. xxx, v prodejně zahradní techniky na ul. xxx, poté, co poškozený M. Š. odmítl

zaplatit dluh, který měl vůči otci obžalovaného A. M. v původní výši 100.000,- Kč, jej, v úmyslu vymoci dluh, udeřil čelem do hlavy, čímž mu způsobil tržnou ránu nad levým okem v délce 3,5 cm, která byla jednorázově ošetřena,

t e d y

jiného násilím nutil, aby něco konal,

t í m s p á c h a l

přečin vydírání dle § 175 odst. 1 tr.zákoníku

a o d s u z u j e s e

při nezměněném výroku o vině pod bodem 2) napadeného rozsudku,

podle § 175 odst. 1 tr.zákoníku a § 43 odst. 1 tr.zákoníku, §§ 62 odst. 1, 63 odst. 1 tr.zákoníku k **úhrnnému** trestu obecně prospěšných prací ve výměře **300 (třista) hodin.**

V ostatních výrocích **zůstává** napadený rozsudek **n e z m ě n ě n .**

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Bruntále v hlavním líčení konaném dne 22.2.2012 ve věci sp.zn. 4T 179/2011 uznal obžalovaného M. M. vinným v bodě 1) přečinem ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky podle § 146a odst. 1 tr.zákoníku a v bodě 2) přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku a odsoudil jej podle § 205 odst. 1 tr.zákoníku za použití §§ 43 odst. 1, 62 odst. 1 a 66 odst. 1 tr.zákoníku k úhrnnému trestu obecně prospěšných prací ve výměře 300 hod. Současně podle § 229 odst. 1 tr.ř. odkázal poškozené M. a R. Š. s jejich nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku včas a řádně podal odvolání státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále, ve kterém uvedl, že je směřuje proti výročkům o

vině a trestu v neprospěch obžalovaného M. M.. Dle názoru státního zástupce okresní soud porušil ust. § 2 odst. 6 tr.ř., když se dostatečně nevypořádal s podstatnými okolnostmi vyplývajícími ze zjištěných důkazů a tyto dostatečně nevyhodnotil a odůvodnění rozsudku není v souladu s ust. § 125 odst. 1 tr.ř., neboť prakticky neobsahuje žádné právní úvahy, kterými se soud řídil, pokud věc nekvalifikoval jako zvláště závažný zločin loupeže. Má zato, že úvahy soudu jsou navíc nesprávné, když skutek měl být kvalifikován jako zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr.zákoníku, neboť je zřejmé, že násilí obžalovaného směřovalo k tomu, aby se zmocnil cizí věci poté, co poškozený odmítl zaplatit dluh. Tyto skutečnosti jsou zjevné nejen z výpovědi poškozeného, ale i z výpovědi samotného obžalovaného a jeho otce. Pro posouzení skutku jako trestného činu loupeže není rozhodné, zda obžalovaný pojal úmysl zmocnit se cizí věci za použití násilí před příjezdem do prodejny nebo až na místě činu v reakci na postoj poškozeného. Jednáním obžalovaného je dána příčinná souvislost mezi fyzickým násilím ze strany pachatele a zmocněním se cizí věci (zde odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 7Tdo 590/2010). Nic na tom nemění skutečnost, že kdyby dluh poškozeného vůči otci obžalovaného skutečně existoval. Právní kvalifikace zvolená okresním soudem však nemá oporu ani ve skutkových zjištěních ohledně újmy na zdraví, neboť poškozený nebyl omezen v obvyklém způsobu života. Proto navrhuje, aby Krajský soud v Ostravě zrušil napadený rozsudek a sám rozhodl o vině obžalovaného zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr.zákoníku uložil mu trest odnětí svobody kolem dvojnásobku dolní trestní sazby nepodmíněně a zařadil jej pro výkon trestu do věznice s ostrahou a dle mu uložil peněžitý trest ve výši 100 denních sazeb a jednodenní sazba činí 100,- Kč a přiměřený náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců.

Z podnětu odvolání Krajský soud v Ostravě jako odvolací soud podle § 254 tr.ř. přezkoumal všechny výroky napadeného rozsudku, jakož i řízení, které vyhlášení tohoto rozsudku předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce je částečně důvodné.

Přezkoumáním řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, krajský soud nezjistil žádné vady, které by měly za následek porušení práva na obhajobu obžalovaných nebo porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci, neboť okresní soud provedl v hlavním líčení důkazy v souladu s trestním řádem a v rozsahu, který mu umožňoval bez pochybností ve věci rozhodnout (§ 2 odst. 5 tr.ř.).

K odvolacím námitkám státního zástupce krajský soud konstatuje, že okresní soud je podle § 2 odst. 6 tr.ř. oprávněn hodnotit důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a v žádném případě není vázán skutkovými a právními závěry účastníků trestního řízení, a protože okresní soud v odůvodnění uvedl konkrétní důkazy, ze kterých vycházel a jak tyto důkazy hodnotil, čímž splnil povinnost uloženou v § 125 tr.ř., a krajský soud v hodnocení důkazů okresním soudem neshledal žádné logické rozpory či nedostatky, ani neúplnost, které by mohl hodnocení okresního soudu vytknout, je podle § 263 odst. 7 věta druhá tr.ř. vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně, když sám žádné dokazování neprováděl. Krajský soud považuje závěry okresního soudu o vině obžalovaného v bodě 2) za správné a zákonné a lze na odůvodnění napadeného rozsudku odkázat. V bodě 1) i

2) krajský soud shodně s okresním soudem vyhodnotil výpověď poškozeného M. Š. jako nevěrohodnou, neboť tato je v rozporu nejen s výpověďmi obžalovaného a svědka A. M., ale i s výpovědí svědkyně B. K., která potvrzuje přítomnost svědka A. M. na místě činu, čímž podstatně zpochybňuje věrohodnost výpovědi svědka Š., a proto okresní soud nepochybil, když vycházel při zjišťování skutkového děje z výpovědi obžalovaného a svědka A. M.. Okresní soud však v bodě 1) důkazy nesprávně právně vyhodnotil, neboť jak státní zástupce správně ve svém odvolání uvedl, nebylo zjištěno žádné zranění poškozeného, které by jej omezovalo v obvyklém způsobu života, naopak z lékařské zprávy o ošetření poškozeného vyplývá, že tento byl pouze jednorázově ošetřen a nebyl práce neschopen. Z výpovědi obžalovaného i svědků i z motivu jednání obžalovaného je zřejmé, že obžalovaný napadl poškozeného poté, co tento odmítl zaplatit dluh, který měl vůči otci obžalovaného A. M. a obžalovaný jej fyzicky napadl proto, aby tento dluh vymohl. Úmyslem obžalovaného v době napadení, jako bezprostřední reakce na jednání poškozeného, tak nebylo zmocnit se cizí věci, jak tvrdí státní zástupce, ale dosáhnout toho, aby poškozený zaplatil dluh. Z uvedeného vyplývá, že krajský soud narozdíl od okresního soudu i státního zástupce shledal v jednání obžalovaného v bodě 1) znaky přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr.zákoníku, neboť obžalovaný poškozeného násilím nutil, aby konal, tj. aby zaplatil svůj dluh. Vzhledem k tomu, že výpověď obžalovaného je v souladu s výpověďmi svědka A. M. i s výpovědí svědkyně B. K. a naopak výpověď svědka M. Š. o průběhu skutkového děje není potvrzována žádným věrohodným důkazem, krajský soud neměl důvod pochybovat o motivaci jednání obžalovaného a tedy ani o tom, že úmysl odcizit příklepové kladivo jako zástavu pojal až po napadení poškozeného, a proto je jeho jednání v bodě 2) napadeného rozsudku samostatným skutkem. Z toho vyplývá i skutečnost, že krajský soud nemá za prokázané, že poškozenému obžalovaný odcizil částku 18.000,- Kč. Právní kvalifikace skutku v bodě 2) jako přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr.zákoníku je tedy správná a zákonná.

Jelikož krajský soud nově rozhodl o vině pod bodem 1) napadeného rozsudku přísnějším trestným činem než okresní soud, nově také rozhodoval o trestu pro obžalovaného M. M..

Obžalovanému polehčuje, že k trestné činnosti se zcela doznal a svého jednání lituje, že je v současné době je zaměstnán a je hodnocen jako dobrý pracovník. Naopak obžalovanému přitěžuje jeho předcházející odsouzení včetně skutečnosti, že činu se dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Současně však krajský soud vzal do úvahy, že předcházející trestná činnost byla jiného charakteru a týká se zejména trestné činnosti v dopravě. Vzhledem k charakteru zranění poškozeného a skutečnosti, že obžalovaný poškozenému odcizenou věc vrátil, dospěl krajský soud k závěru, že v daném případě ještě není nezbytně nutné ukládat nepodmíněný trest odnětí svobody a účelu trestu a nápravy obžalovaného, jakož i ochrany společnosti, lze dosáhnout ještě mírnějším trestem, a to trestem obecně prospěšných prací. Tento druh trestu zajistí přímé potrestání obžalovaného tím, že bude vykonávat obecně prospěšné práce a zároveň bude zajištěna jeho nepřetržitá kontrola, takže v případě, že by jakkoliv porušil podmínky pro výkon tohoto trestu, bude trest obecně prospěšných prací přeměněn na trest odnětí svobody. Výměru trestu obecně prospěšných prací krajský

soud určil na horní hranici zákonné trestní sazby s ohledem na osobou obžalovaného.

Výrok o náhradě škody i výrok o vině v bodě 2) napadeného rozsudku zůstali bez změny, neboť v nich krajský soud nezjistil žádné vady.

P o u ě n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat :

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 14.5.2012

JUDr. Milan Ihnát, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Trojanová